

ע"פ 6684/16 - ארז חלוא נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6684/16

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ג' קרא

המערער:

ארז חלוא

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 14.07.2016 בת"פ 14-05-38373 שניתן על ידי
כבוד השופטת ג' שלו

תאריך הישיבה:

כ"ז בסיון התשע"ז (21.06.2017)

בשם המערער:

עו"ד בועז קניג; עו"ד עינב זכאי

בשם המשיבה:

עו"ד ורד חלאה

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. לאחר שמיעת ראיות, הורשע המערער בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ונגזר עליו מאסר בפועל למשך ארבע שנים וחצי, בניכוי ימי מעצרו, מאסר מותנה לתקופה של שנה לבל יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה נוספת בה הורשע או עבירת אלימות מסוג פשע, וחויב פיצוי בסך 10,000 ש"ח. ושוב, לפנינו מקרה של מה בכך שהדרדר לאלימות בו נפגע אדם ועקב כך אושפז בבית חולים למשך יומיים.

ברקע, מפגש בצהרי היום בין המערער ואנשים נוספים במקום ציבורי. המתלונן התיישב בשולחן בו ישב המערער עם אחרים, והמערער ביקש ממנו להתרחק מהשולחן. כך פעל המתלונן. אדם אחר שהבחין בנעשה ניגש אל השולחן, היכה עליו בחוזקה, ועקב כך התפתחה קטטה בינו לבין המערער. במהלך הקטטה נטל המערער בקבוק וודקה עשוי זכוכית ושבר אותו. המתלונן ניגש בכוונה להפריד בין המתקוטטים והדף את המערער לאחור באמצעות רגלו. המתלונן נפל, וכשקם חתך המערער אותו בצווארו, תוך שימוש בזכוכית. למתלונן נגרם חתך בצוואר, הוא אושפז לצורך קבלת טיפול בפציעה ושוחרר למחרת.

2. בערעור על הכרעת הדין, הסתייג הסניגור תחילה מהממצאים העובדתיים שנקבעו, אך לאחר טיעון ולנוכח הערותינו, התמקד בטענה המשפטית לפיה אף על סמך העובדות שנקבעו, לא הוכח יסוד הכוונה המיוחדת שבסעיף העבירה של חבלה בכוונה מחמירה. הסניגור הדגיש כי למעשה לא התלווה תכנון מוקדם וכי מדובר באירוע דקירה אחד.

מקובלת עלינו עמדת בית משפט קמא לפיה הכוונה המיוחדת נלמדת מעצם השימוש בכלי חד, מעוצמת הפגיעה וממקומה – בצוואר המתלונן. אכן, כפי שציינה באת כוח המדינה, ייתכנו מקרים בהם הוכחת הכוונה על פי הנסיבות תהיה מלאכה קלה יותר, אך אין בכך כדי לשלול את המסקנה שתנאי יסוד הכוונה הוכח במקרה זה, ונלמד מנסיבות האירוע ובעיקר מהתנהגותו של המערער. על כן, יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

3. הערעור על גזר הדין מורכב יותר. אכן, יש להחמיר בעבירות אלו, ולשים דגש על שיקול ההרתעה הכללית ועל התרומה למניעת התופעה. כך במקרה זה שבו המתלונן ניסה בעיקרו של דבר להפריד בין הניצים, ולא חיפש עימות פיזי. עם זאת, כל מקרה לגופו, ובמקרה נראה כי טענות שונות של הסניגור ביחס לנסיבות האירוע רלוונטיות לעניין העונש. הווה אומר, מדובר באירוע שהתרחש במהירות, בו היו מעורבים אנשים שונים, והגם שיסוד הכוונה הוכח, אין להתעלם מההקשר. לכך יש להוסיף שהפגיעה במתלונן התבררה כלא חמורה יחסית, שעברו של המערער אינו מכביד, כי הוא שילם את הפיצוי שהוטל עליו, וכן כי התוצאה בדבר תקופת המאסר אליה הגענו נופלת בתוך מתחם הענישה אשר קבע בית המשפט המחוזי.

4. סוף דבר, אנו מורים על דחיית הערעור על הכרעת הדין. באשר לגזר הדין, עונש המאסר בפועל יעמוד על שלוש שנים וחצי. פרט לכך, העונש, כפי שנקבע, בתוקף, לרבות ההוראה בדבר ניכוי ימי המעצר.

ניתן היום, ט"ו בתמוז התשע"ז (9.7.2017).

